

Korte Verhalen Club

W I N T E R

**Stichting
Welzijn
Bergen**

www.welzijnbergen.nl

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week wordt er een onderwerp gekozen waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft. Al dan niet in dichtvorm of getekend.

Denk aan minimaal een A5 (350 woorden) en maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Bij toezending van de gebundelde verhalen (digitaal) melden we ook het onderwerp voor de volgende editie.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier, met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Inhoud

	pagina
Voorwoord	
Niet geplaatste bijdrage 'Licht', Alie Smit	5
De bijdrage van:	
Sandra Schaaper	6
Iara Brusse	7
Ab Helsloot	8
Hugo Mulders	10
Anna W	11
Ineke Bos	12
Kees Jansen	14
Gea van Zadelhoff	15
Mieke Wijminga	16
Cootje Bronner	17
Leo Klüppel	19
Walter van Gelderen	21
Gerda Andriesma	23
Dicky Spee-Schut	25
Evert Spee	27
Tineke Hoekman	29
S. de Kok	31
Anneke Kettenes	32
Anna	34
Fred Steinkühler	36
Alie Smit	40

Voorwoord bij de uitgave 'Winter'

Bij de vorige uitgave vergat ik een bijdrage.

Dat is vervelend, vooral voor degene die de bijdrage leverde.

Dat maak ik nu goed door de uitgave 'Winter' te openen met die laatste bijdrage aan 'Licht'.

Daar wil ik geen gewoonte van maken, maar mocht het nóg eens gebeuren, dan los ik dat op dezelfde manier op.

Een van de reacties was: graag een index. Daarom vanaf nu een houdsopgave. Ik heb er, om begrijpelijke redenen, voor gekozen om de titels van de bijdragen niet te vermelden... 😊 maar (deze keer) de namen van de schrijvers.

Winter dus.

Het door het jaar heen meest genoemde jaargetijde.

Bij vrijwel elke sport wordt immers de vraag gesteld: "Wie!"

Veel plezier met deze uitgave, ik vind het opnieuw zeer geslaagd.

De volgende heeft 'Vrijheid blijheid' als thema. Ik ben benieuwd hoe ruim dat thema wordt beschreven.

Ronald Jelsma

Ik zit op je schouder
Ik ben niet zo groot

Jouw engelbewaarder
Jouw redder in nood

Ik ben altijd bij jou
Ik deel je verdriet

En droog je tranen
Och al zie je me niet

Ik ben nooit ziek
en ik word niet ouder

Maar zolang als je leeft
zit ik op je schouder / l.

Alie Smit

Winter

De dagen worden korter, de nachten lengen.
We gaan de gezelligheid naar binnen brengen.

Buiten is het al vroeg op de dag donker als de nacht.
Binnen hebben we de verwarming aan en zijn onze kleren warm en zacht.

Buiten dragen we warme truien, dikke jassen, handschoenen en sjaals.
Dat is in de winter iets heel normaal.

Een fijne wollen muts op je hoofd.
Die je geen koude oren belooft.

Zo beschermen we ons tegen 's winters kou lijden,
En ondertussen hopen dat we kunnen schaatsen of sleetje rijden.

Want sneeuw en ijs zijn 's winters toch de 'kersen op de taart'.
Elk van de vier seizoenen is goud waard!

Sandra Schaaper

Winter Haiku's

Fonkelende zon
op de witte wereld tovert
blossen op wangen

Rood en ook gele
herfsttapijten voorbij
naakt boom silhouet

Bevroren waters
verkorten de oversteek
als nieuwe wegen

Twee kale takken
de maan tussen zich dragend
in roerloze kou

Klanken uit monden
Omhult door stoom als in mist
zo weer verdwenen

Bloeit in de winter
de paarse taaie rakker
verleidt de ogen

In de ochtendzon
prijkt de bevroren pegel
als wintersieraad

Iara Brusse

**Haiku is een van oorsprong Japanse dichtvorm. De Japanse dichter Basho (1644-1694) bracht de haiku tot bloei. Een haiku is een kort gedicht en bestaat meestal uit drie regels van 5-7-5 lettergrepen. Een rijmvorm is ongebruikelijk. Het ritme en de klank zijn belangrijk om de gevoelswaarde van de haiku te versterken. In een haiku komt de natuurbeleving veel voor. Waardeoordelen, zoals bijvoorbeeld mooi of verdrietig, komen zelden voor in een haiku. De emotie wordt niet benoemd, maar opgeroepen.*

Winterklus: Nationale tuinvogeltelling

Jaarlijks doe ik mee aan de Nationale tuinvogeltelling van Vogelbescherming Nederland. Dit jaar had ik bedacht om op zondagochtend van negen tot half tien te tellen. Gewapend met kladblok, pen en verrekijker posteer ik mij voor het raam in mijn muziekkamer op de 1^e verdieping. Zo fris als een hoentje zit ik als een 'publieke man' klanten te spotten. In dit geval gaat het om mijn gevederde vrienden die zich tijdens deze tijdslimiet van een halfuur in mijn tuin ophouden.

Aan het tellen is een aantal regels verbonden. De periode waarin geteld kan worden, loopt van vrijdag 28 tot en met zondag 30 januari. Het is dan de bedoeling dat je op één van die dagen een halfuur gaat tellen. Je noteert dan alle waarnemingen van de vogelsoort die in je tuin neerstrijkt. Vogels die alleen maar overvliegen tellen niet mee.

Dan is het negen uur. Ik zit nog geen minuut of een koolmees vliegt mijn tuin in en landt op een tak. Aan deze tak hangt een netje met voer. Ondersteboven hangt de koolmees aan het netje en probeert zo een graantje mee te pikken. Na een paar minuten komt er een tweede koolmees aanvliegen. Ook deze springt op het netje en samen pikken zij er lustig op los.

Inmiddels zit ik een kwartier. Twee koolmezen. Het is een eenzame plek, daar achter mijn raam. Frustrerend ook. In de tuin van de burens vliegen de vogels af en aan. Maar ja, die mag ik niet meetellen. Dan vliegt er een roodborstje in de boom van de burens. Deze boom staat vlakbij onze schutting. Het roodborstje hipt van de hak op de tak maar verdomt het om even over de schutting te vliegen. Het is een beetje een ranzig vogeltje, want met de regelmaat van de klok tikt hij tegen een raam: tik, tik, tik. Inmiddels zijn de koolmezen gevlogen. Ik heb nog tien minuten.

Dan komen er met een duikvlucht twee kauwen aan. De ene gaat op een tak zitten. De andere ook, maar dan wel vlakbij het netje. Dan weet ik niet wat ik zie. De kauw probeert nu het netje omhoog te trekken, wat niet lukt. Dit gaat nog even door, maar het lukt niet. Beide vogels vliegen weg. Dan vliegt er in V-formatie een groep ganzen over. Ze vliegen te hoog dus kan ik niet zien welke soort het is. Maakt ook niet uit, want ze tellen niet mee.

Ik heb nog vijf minuten. In de tuin van de burens zie ik enkele pimpelmezen, een merel, vier eksters, een winterkoninkje en wel zeven spreeuwen. De spreeuwen maken een hoop kabaal. Van de zeven spreeuwen houdt één het

voor gezien, vliegt mijn tuin in en gaat in de top van een boom zitten. Ik noteer: spreeuw 1. Dan zie ik op de grond wat bewegen. Een zanglijster. Snel noteren. In de tuin van andere buren duiken achter elkaar zo'n vijftien kokmeeuwen de tuin in. Buurvrouw had veel brood gestrooid, waar deze witte vogels met hun zwarte koppen op afkomen. Het is niet eerlijk.

Het dak van mijn schuur mag ik meetellen. Nog net binnen de tijd komen de vier eksters vanuit de tuin van de buren aanvliegen en landen op het dak van mijn schuur. Het is half tien. Ik moet stoppen. Als ik opsta stoot ik mijn teen aan de tafelpoot. Precies tegen mijn eksterroog. Doet flink pijn. Lopen als een kievit zit er even niet in.

Ik ga achter mijn computer zitten en geef de stand van mijn waarnemingen door: 1 spreeuw, 1 zanglijster, 2 koolmezen, 2 kauwen en 4 eksters. Ondanks dat het aantal waarnemingen matig is, blijft het leuk om te doen. Ik heb een zeer groene tuin, dus een paradijs voor vogels. Maar deze zondag even niet. Gelukkig bepalen de vogels zelf, waar en op welk moment ze willen verblijven.

Als grijze duif ben ik toch zo trots als een pauw dat ik deze winterklus heb uitgevoerd. Ik heb mijn bijdrage geleverd aan de Nationale tuinvogeltelling. Even snel douchen en dan naar Amsterdam. Repetitie met één van mijn bandjes. Rijdend naar Amsterdam, luister ik naar de radio. Het gaat o.a. over liedjes van Annie M.G. Schmidt. 'Duiffies, Duiffies, kom maar bij Gerritje' uit 'Ja Zuster, Nee Zuster'. Moet zo zijn.

Het lijkt op deze dag of alles in het teken staat van de vogels. Tijdens de repetitie spelen we ook nummers van saxofonist Charlie 'Bird' Parker. Als ik dan weer thuis ben heb ik geen zin in televisiekijken. Ik ga een boek lezen. Het wordt 'Een vlucht Regenwulpen' van Maarten 't Hart.

Ab Helsloot
Bergen 31 januari 2022

Winter

Als kind kende ik geen winterkou, alleen verlangen naar ijs en sneeuw.

Soms was er ook een kwakkelwinter moet ik bekennen.

Wel een abonnement op de ijsbaan elk jaar en balen als die toch niet openging.

Dan thuis, uit school, heerlijk bij de kolenhaard die micaruitjes had en waar moeder al wachtte met warme thee en koek.

Ook was er soms de prettige verrassing wanneer je bij school aankwam dat er ijsvrij werd gegeven!

Juichend naar huis en naar de gracht rond het kerkhof, die ondiep was en waar het ijs vaak al snel betrouwbaar was.

Of, als er veel sneeuw gevallen was, sneeuwbalgevechten in de straat met twee partijen en hoge vestingmuren van sneeuw, met echte kantelen.

Nu, mijmerend in de winter van mijn leven, komen deze woorden bij mij op:

Winter

*De koude winter drijft ons
de huizen in,
waar we schuilen in de beslotenheid,
tot de voorjaarszon ons wekt.
Slechts af en toe
kleumen we naar buiten,
om ons te warmen aan vriendschap.*

Hugo Mulders

Winterse stilte.....donderdag 11 februari 2021

Halftwee ik zit in een van mijn favoriete plekjes in de tuin.

Ik voel de zon op mijn gezicht. Ik zit met mijn voeten in de sneeuw en sla de warme plaid om mijn benen. Ik doe mijn ogen dicht en ik luister...

Het is zo bijzonder om in deze oorverdovende stilte toch te genieten van kleine geluidjes en activiteit in de natuur.

Het fladderen van de houtduiven, die zich niets lijken aan te trekken van de sneeuw en al druk bezig zijn om elkaar het hof te maken en elkaar weer attent maken op het oude nest hoog in de boom, heerlijk toegedekt met de klimop die van ons mag blijven zitten, waarin ze vást vannacht weer wat beschutting kunnen zoeken tegen de kou.

Ik hoor ook een kraai die tegen iemand lijkt te praten.

Ik hoor een specht trommelen. Die heeft vast honger en probeert met zijn gehamer wat insecten in de bast van de boom wakker te maken.

De roodborst aan mijn voeten kijkt of ik toevallig wat kruimeltjes van mijn bruine boterham heb gemorst. Ik heb hem expres wat slordig gegeten. Dus dat zal wel lukken!

Ik hoor zelfs kleine druppels van de door de zon ontdooide sneeuw op de grond vallen.

Ik hoor in de verte de schaapjes en, nog verder weg, het zachte ruisen van de zee.

Zo zie, voel en hoor ik dat er in dit stiltekabaal van alles gebeurt in de voortuin. Deze tijd van corona- en sneeuwlockdown zorgt op deze manier voor tal van kleine verrassingen.

Je moet er natuurlijk wel oog en oor voor hebben.

Anna W

Januari-liedje

Januari bom bam bari is de koudste maand van 't jaar
Schaatsen rijden, sleetje glijden, sneeuwpop maken met elkaar
Dikke vlokken, polkabrokken, lange pegels aan het hek
Januari bom bam bari erwtensoep met worst en spek.

Winter

De meisjes zwierden over het ijs op hun Friese doorlopers, wollen jasjes aan,
wanten bungelend aan een touwtje door de mouwen.
Het was al de tweede winter achtereen dat ze voor de deur konden schaatsen.
Ze zongen er een liedje bij:

Schaatsen rijden wie doet mee
Schaatsen rijden een en twee
Links en rechts en in de maat
Kijk nou toch eens hoe fijn dat gaat
Kris kras krisserdekras
'k Wou dat het altijd winter was
Kris kras krisserdekras
'k Wou dat het altijd winter was

Ze hadden geluk dat het ijs sneeuwvrij was gemaakt. Hun vaders hadden de sneeuwschuif voor de trekker geplaatst en waren zo het dik bevroren ijs opgereden. Alle schaatsers profiteerden ervan en er was zelfs een prachtig plan gemaakt door de ijsvereniging: aanstaande zaterdagavond zou een fakkeltocht gehouden worden. Dat hadden ze nog nooit meegemaakt. Het leuke was dat oma dan ook mee kon doen, want zij zou het weekend komen logeren ter ere van de verjaardag van hun jongere zusje.

Op zaterdagmiddag was de familie weer op het ijs, samen met oma. Zij hield zich stevig vast aan een stoel en probeerde of ze de slag weer te pakken kon krijgen, het was al zo lang geleden.

Maar 's avonds deed ze lopend mee met de fakkeltocht, het was anders veel te spannend. Want ondanks het flakkerende licht dat je bij je droeg was het toch wel heel donker onder de bomen en er zaten lange scheuren midden in de gracht. Er waren veel deelnemers en het was een onvergetelijk evenement, met heerlijke glühwein na afloop.

Toen het een paar dagen later geijzeld had, stond moeder bij de gracht chocolademelk uit te delen. Ineens kwam er met een vaart een man aan geschaatst uit het bos, over de hard bevroren besneeuwde paden en vloog zo over de schuine kant het ijs op.

En het eind van het liedje:

Er was er eens een mannetje dat was niet wijs
Hij bouwde zijn huisje al op het ijs
Maar toen ging het dooien en niet vriezen
En moest het mannetje zijn huisje verliezen
Oh oh oh, dwars door het ijs
Want het mannetje, dat was niet wijs.

Ineke Bos

Winter

Hoe ouder ik word, hoe zachter de Hollandse winters worden. Maar desondanks heb ik steeds vaker last van steenkoude handen. Dat het klimaat verandert staat als een paal boven water. Maar dat mijn eigen lichamelijke huishouding ook klimatologische veranderingen zou ondergaan kon ik een paar jaar geleden niet bevroeden.

Schaatsen doe ik al jaren niet meer en dat heeft niets met de zachte winters te maken. Zachte winters! Eigenlijk horen die twee woorden niet bij elkaar. In gedachten ga ik daarom maar terug naar het verleden. De 'IJstijd' is te ver van mijn bed, maar 1963 staat nog kraakhelder op mijn netvlies. Uiteraard de onvergetelijke Elfstedentocht. Maar dichterbij huis denk ik toch het eerst aan het tochtje in de auto met mijn ouders op het IJsselmeer. Een onuitwisbare herinnering. In hetzelfde jaar konden we ook genieten van de ijsschotsen op het strand in Bergen aan Zee. En ik had het toen nooit koud, want de aanblik van het natuurgeweld voelde als een warme deken.

Als kind schaatsend op en over de Kerkedijk naar de ijsbaan dankzij het sneeuwdek en/of het extra laagje ijzel. Na schooltijd 'schotsiespringen' op het slootje achter de Van Brederodeschool. Uiteraard hoorde ik bij de waaghalzen, maar zelden of nooit kwam ik met een nat pak thuis. Winters in Bergen waren voor mij niet de Alpen, maar gewoon de Drie Banken. Sleetje mee, of op de lange latten. Ik kreeg dan skiles van een vriend die wel ieder jaar naar de Alpen ging om te skiën. Op latere leeftijd werd dat langlaufen, maar dat was door lichamelijk ongemak niet mijn sport. Schaatsen wel. De Eilandspoldertocht, met veel koek- en zopiestalletjes, was mijn favoriete tocht. Die tocht was voor mij net lang genoeg.

Voor mijn gevoel hebben we na de winter van '78/'79 nauwelijks meer echte sneeuwstormen gehad. Op de Landweg reed je toen door hoge sneeuwwallen. Heerlijk die winters. Ook het leven van de mens houdt gelijke tred met de jaargetijden. En ik begon met de woorden: "Hoe ouder ik word"...

Hoe ouder ik word hoe meer ik in de winter van mijn leven ga wonen.

Maar... de lente klopt alweer op de deur.

Winter

Onnavolgbaar

Noch achterhaald

Sneeuwachtig mooi

Neergedaald

Winterwarm

Vorstelijk blauw

Glinsterende deken

Bevroren dauw

De schoonheid

Het licht

Proef de schittering

Met je ogen dicht

Gea van Zadelhoff

Winter

Bij het zien van de overlijdensadvertentie komen alle herinneringen weer boven. Ik neem u even mee naar een koude winterdag in januari. Het is mijn 11^e verjaardag.

Op deze feestdag ben ik al vroeg wakker, in afwachting van de optocht. Broertjes en zusjes van jong tot oud opgesteld, samen met moeder en vader zingend voor de jarige en daarna het geven van de kadootjes. Ik herinner me de ketting met groene houten kralen en een prachtig wilde dierenkwartet. Na de zelfgebakken appeltaart is het tijd voor de spelletjes. Eerst ga ik koek happen, handen op de rug en maar proberen om een stukje van die lekkere ontbijtkoek te bemachtigen. Daarna het hoogtepunt 'spookhuis', waarbij ik een blinddoek verkrijg en op de tast allerlei vreemde voorwerpen moet herkennen. Ik voel draden langs mijn hoofd kriebelen, het voelt als spinnenwebben. Mijn hand strijkt over schuurpapier, is dat de ongeschoren wang van een piraat?

Dan moet ik plaats nemen op een plank die door anderen gedragen wordt, al wiebelend brengen ze me over de woeste golven naar een geheimzinnig eiland. Daar kruip ik onder een deken door en hoor allerlei gesis, gebonk, gefluit en gejammer. Het meest griezelig is toch wel de pot met groene zeep waar mijn vinger in gedoopt wordt. Ik gil het uit. Is het een oog? Een snottebel? Een beschimmelde paddenstoel? Bibberen met kippenvel, griezelen met tranen van het lachen.

Maar dit jaar is alles toch wat anders. Mijn vader en moeder en ook de oudste kinderen staan regelmatig bij de distributieradio, met hun oor dicht bij de luidspreker, die nogal hoog hangt. Het is de koudste dag sinds jaren en in Friesland wordt de Elfstedentocht gereden, de tocht der tochten. De verslaggever heeft het over klunen, bevroren ledematen, kranten onder de kleding, stempelposten en ijs in de baarden. Met spanning worden de schaatsers gevolgd. Zo nu en dan moeten we zelfs even stil zijn, en op die momenten voel ik me geen jarige Job. Reinier Paping komt die 18^e januari 1963 uiteindelijk als 1^e over de finish. Zijn overlijdensadvertentie van 20 december 2021 brengt me even terug naar die koude feestdag.

Mieke Wijminga

Een gedenkwaardige winteravond

We zijn pas verhuisd. Het is warm en behaaglijk in de grote woonkamer. Buiten waait het stevig. Er is sneeuw voorspeld. De tuindeuren rammelen een beetje. Goed dat we die lange dikke gordijnen ervoor opgehangen hebben. Een vaag geluidje. Zal wel een takje zijn van de wilde roos, die door de wind tegen de ramen veegt. Wat ben ik blij dat we voor het huis met die grote verwilderde tuin hebben gekozen. Wat zal die er schitterend uitzien, bedekt met een dikke laag sneeuw. Onze eerste winter, in ons eigen huis! Ik pak mijn nieuwste detective, zak nog wat dieper weg in mijn stoel en begin aan mijn verhaal. Ik moet wennen aan de nieuwe huisgeluiden. Weer hoor ik een gerucht bij de tuindeuren. Knerpt daar het tuinhek? Verbeelding. Ik heb het hekje vanavond zelf nog afgesloten. Het gerammel wordt sterker. Dan wordt op de tuindeuren gebonsd. "Carolien ben jij daar, doe toch open." Geschrokken spring ik overeind en ruk de gordijnen opzij. Ik kijk in een paar woedende ogen. Er staat een man op het terras. Zijn wijnrode ochtendjas en haar zijn bedekt met sneeuwvlokken, vuurrode sokken gestoken in een paar bruine pantoffels steken onder zijn pyjamabroek uit. Ik aarzel. Moet ik iets zoeken om me te verdedigen? "Maak die deuren open." Als ik ze open, stapt de man naar binnen en duwt me opzij. "Wat doe jij hier in mijn huis? En waar is Carolien?" Hij loopt zoekend de kamer door. "Verdorie. Waar is mijn stoel gebleven. Heb je hem toch bij het grofvuil gezet? Terwijl je weet dat ik dat niet wil." En dan: "Waarom ben jij hier, waar is Carolien?" Ik sluit de deuren. "Zal ik een warme deken voor u pakken. Ga maar in die stoel zitten." "Ho, ho Carolientje, hou op me zo te betuttelen." Ik ren naar boven, haal een grote warme plaid en sla die om hem heen. Duw hem in een makkelijke stoel. Zo dat is lekker. "Kunt u mij vertellen hoe u heet?" "Dat weet je toch wel, ondeugd: Pietersma." "Zal ik Carolien voor u bellen? Weet u haar nummer?" "Waarom, niet nodig. Ik ga naar bed." Hij probeert overeind te komen, maar zakt weer terug in de stoel. "Die stomme rug." "Mijnheer Pietersma, waar woont u? Zal ik eerst een warm kop koffie maken?" Terwijl ik het koffiezetapparaat aanzet, water bijvul en koffie erin schep, bel ik de politie. "Een verwarde man gekleed in zijn pyjama, stond in mijn tuin. Hij is nu binnen en zegt dat hij Pietersma heet. Hij denkt dat ons huis zijn huis is. Wat moet ik doen?" "O, Pietersma, die kennen we. Waar woont u?" "Roosgaarden 12." Op de achtergrond hoor ik: "Is de prof er alweer vandoor! We zijn over tien minuten bij u, misschien iets later, want het is spekglad. Probeer kalm te blijven, hij doet u geen kwaad." Terug in de huiskamer denk ik dat hij in slaap is gevallen, maar hij schiet opeens overeind. "Wie ben jij nou weer. Al die meiden lijken op elkaar. Moet ik vandaag in bad, daar heb ik helemaal geen zin in. Ga weg." Ik geef hem een kop koffie en ga

naast hem zitten. “Heeft u kinderen?” “Een dochter. Ze is jurist en woont in Gouda. Ze hebben een lief dochttertje. Wie ben jij ook alweer. Ik ga niet in bad.” De tien minuten worden een kwartier, na twintig minuten hoor ik buiten een harde dreun. Even later wordt gebeld. Als ik opendoe, staat er een agente voor de deur, een andere staat voor de politieauto en bekijkt de bumper. “Valt mee” roept hij. “Dag mijnheer Pietersma, zegt de agente. Ik breng u naar huis.” Ze pakt hem voorzichtig bij zijn arm en trekt hem zachtjes omhoog. Hij kijkt me aan. “Bedankt dokter. Het was een goed gesprek.”

Van lezen komt die avond niets meer.

Als ik de volgende morgen de gordijnen openschuif, zie ik in een met sneeuw bedekte boom, een mannetjesmerel zitten.

Tekst en foto: Cootje Bronner

Winter: het ijs op!

Als ik terugdenk aan mijn jeugd heb ik het idee er ieder jaar in de winter wel een periode was dat we konden schaatsen. De meest ultieme winter voor de schaatser was wel die van 1963. Zelf heb ik die als 15-jarig jochie zeer intens meegemaakt. Eerst door de problemen op de fietspaden door hoge sneeuwduinen waardoor we, als we gingen, áltijd te laat op school ware. En later door de aanhoudende vorst die zorgde voor een ijsvloer van ongekenne dikte. Ieder weekend in januari en februari, ja zelfs tot midden maart werden schaatstochten gereden. De bekende dorpentochten werden goed bezocht en wel zodanig dat het ijs hard sleet. Scheuren, strootjes van de kluunplekken zorgden voor veel valpartijen naarmate de winter vorderde. De mooiste tocht was die over het IJsselmeer. Het ijs was inmiddels zo dik dat er met auto's gevaarloos over het ijs kon worden gereden. In Enkhuizen en andere steden langs het IJsselmeer waren afritten gecreëerd waardoor de auto's op het ijs konden komen. O.a. buiten Enkhuizen was een tankstation geplaatst om ervoor te zorgen dat de automobielen de overkant zorgeloos konden bereiken. Diverse routes waren uitgezet en door middel van ANWB-wegwijzers duidelijk te volgen. Meer dan 15000 wagens hebben die winter het IJsselmeer bereden. Ook voor de schaatsters waren prachtige parcoursen geveegd, waardoor het mogelijk was om bijvoorbeeld uit Enkhuizen naar Stavoren, Urk, Hindelopen of Workum te schaatsen.

Zelf heb ik verschillende tochten gemaakt, maar de mooiste was de tocht van 100 km over die immense wit besneeuwde ijsvloer. De Elfstedentocht mag dan legendarisch zijn, maar als je 15 bent en je schaatst met een vriendje zo'n tocht dan heb je het gevoel dat dit er toch aardig op begint te lijken. Nou ja, het is de helft, maar toch...

De week daarvoor hadden we de Noorderrondrit geschaatst vanuit Baflo in Groningen. Zeg maar: de Groningse tegenhanger van de Elfstedentocht. De route was prima geveegd, het weer was goed en de pegel aan onze monddoek groeide door de vorst tot ongekenne afmetingen.

Ja zult u zich afvragen: hoe komen die gasjes op die startplaatsen. Dat was nogal eenvoudig. Als je een vader hebt die ook gek is van schaatsen en, als er ijs lag, urenlang krullen en achtjes kon draaien, dan snap je ook wel dat hij zo gek was om ons een ultiem plezier te gunnen. Zelf bleef hij uren wachten, ging geveltjes kijken in de omgeving, een lunch gebruiken in een van de plaatselijke restaurants of en stukje wandelen. En hij had natuurlijk zijn schaatsen bij zich, waarmee hij zich prima kon vermaken.

Jaren later, in 1996, heb ik samen met mij zoon op 4 februari de IJsselmeer-tocht Enkhuizen-Stavoren v.v. gereden.

En nog later, toen de winters toch minder koud werden en het berijdbare ijs dus ook minder vaak in de sloten lag, namen mijn zoon en ik, zodra de kans zich voordeed, vrij om ergens een tocht te gaan rijden.

De laatste keer dat we dat deden was op de Beltemerwiede, alweer 9 jaar geleden. Het was dat jaar de enige tocht en het was dus zaak om vroeg te starten. Om 6 uur uit Bergen en bij de start van de tocht direct het ijs op. Het was een rondje van 30 km. Het eerste rondje ging redelijk gezien de toestand van het ijs. Het tweede rondje was al beduidend minder, ook omdat 40000 mensen hadden bedacht om daar die ene tocht te gaan schaatsen.

De herinnering blijft wel levend omdat de hoofdsponsor had gezorgd dat iedereen die ingeschreven en betaald had een armband kreeg met een chip die de langs het parkoers opgestelde camera's starten als je in het zicht kwam. Met je inschrijfnummer kon je later via de site van de sponsor je eigen filmpje ophalen. Bij elkaar gaf dat 8 minuten ijspret en misschien wel een document van grote waarde.

Ik schaats nog steeds, regelmatig met mijn kleindochter van 14 die landelijk langebaan en marathon schaatst. Helaas laten mijn knieën het een beetje afweten, maar op de kunstijsbaan ben je nooit ver van een plek om te zitten en te genieten met een kop chocolademelk of koffie van al die mensen die genieten van de mooie schaatssport.

Leo Klüppel

Winterse herinneringen

“Wally kom mee! Er zijn parachutes in het weiland gevallen, ze zeggen dat er biscuitjes en ander eten aan vastzit!” Mijn broer van elf jaar ziet er opgewonden uit en rent voor mij uit naar het weiland aan de rand van Haarlem-Noord, waar wij wonen. Ik ben vier jaar en probeer hem te volgen. Het is april/mei 1945. Geen winter dus, maar het einde van de ‘hongerwinter’. Nog steeds als mij gevraagd wordt welke jeugdherinneringen ik aan winters heb, noem ik als eerste dit gebeuren. (Van de lege biscuitblikken heb ik met mijn vriendjes later stevige vlotten kunnen bouwen!) In de periode na 1945 meen ik mij te herinneren dat er strenge winters waren en veel op slootjes en sloten geschaatst kon worden. Ik was geen held op schaatsen maar moest het van mijn oudere broers toch leren. Waar ‘moeten’ aan de orde was stribelde ik meestal stevig tegen. Ik liet mij ompraten en kreeg een paar schaatsen, ondergebonden: ‘houten noren’. Ik werd overeind gezet en kreeg het commando “schaatsen!” en een bemoedigende duw in mijn rug. Het was op de Fortgracht in Spaarndam vlak bij een heuse schaatsbaan ‘Nova Zembla’ (bestaat nog). Er stond een stevige wind op de gracht die mij vooruit blies. Ik hoefde eigenlijk niet te schaatsen. Ik ging harder en harder. Mijn broers hadden mij niet geleerd hoe ik moest remmen. Ik ging recht op een rietkraag af en begon te schreeuwen. Ik hoorde alleen maar lachen achter mij. Languit tussen het riet en rietstoppels kwam ik te liggen. Huilend heb ik de schaatsen afgedaan en ben naar huis gerend. Mijn broers van alles toegewenst. Gelukkig waren er ook leuke winterse herinneringen. Als het flink gesneeuwd had gingen wij met onze sleeën naar het Kopje van Bloemendaal. Een flinke afdaling waar je geweldig hard vanaf ging, de stobalen bij afzettingen omzeilen en proberen af te remmen als je te hard ging. Zeker als je niet alleen op de slee ging maar ook een of twee vriendjes op je rug had. Mijn moeder was niet blij met dat remmen met de schoenen. De zolen gingen ervan klepperen en ik moest dan naar de schoenmaker bij ons in de buurt waar het zo lekker naar leer rook. Ik was als kind ook (redelijk) begaan met dieren. Bij strenge winters zaten soms meerkoeten op het ijs waarvan de poten vastgevroren zaten. Ik kon ze zo dus pakken. Het leek mij wel leuk om een tamme meerkoet te hebben die achter mij aan zou waggelen en die uit mijn hand kon eten. Bij ons in de buurt had iemand een tamme ekster die alles wat blonk uit slaapkamers of andere ruimtes waarvan de ramen open waren jatte en keurig bij de eigenaar bracht. Ik maakte de meerkoet voorzichtig los en smokkelde het beestje stiekem naar onze zolder. Gelukkig maakte het geen geluid en protesteerde het ook niet erg. Een kartonnen doos met overal gaatjes, wat stro, wat brood en een bakkie water, daar moest hij of zij het maar mee doen. Morgen maar verder kijken.

Die ochtend lag de meerkoet op zijn zij. Het was koud op zolder en zo voelde de meerkoet ook. Ik heb het keurig opgebiecht aan mijn moeder en de meerkoet in de vuilnisbak gekieperd. Niet voordat ik nog even de vleugels had afgesneden. Ik had namelijk ook nog een vleugelverzameling. Strengere winters waren in dit verband welkom voor mij. Soms waren vogels vergeten naar het zuiden te vliegen. Met rampzalige gevolgen voor die vogels die kennelijk een slecht immuunsysteem hadden opgebouwd. Zo was ik bijvoorbeeld 'blij' met het vinden van een roerdomp die bevroren was. Ongeveer op dezelfde plek waar ik een traumatische schaatsherinnering had opgedaan. Ook op het strand kon ik (niet alleen 's winters) dode vogels vinden die ik 'amputeerde'. Deze daden zijn verjaard dus meen ik dat ik dit nu wel kwijt kan. Zelfs de vleugels van een Jan van Gent hing in mijn kamer. Ik was niet zo goed met het prepareren van de vleugels. Met kleine vogels luisterde dat niet zo nauw. Met de grote vleugels waar nog vlees, spieren en pezen aan vast zat wel. Grote klodders zegellak waren niet voldoende. Ik was de enige nog die in mijn kamer kwam. Mijn moeder gaf regelmatig aan dat ik er iets mee moest doen. Ik zei regelmatig "Komt goed", maar deed niets. Op een slechte dag kom ik uit school en zie twee flinke koffers bij de vuilnisbak staan. Ik ren naar mijn slaapkamer: alles weg! Ik was die dag onbereikbaar. Mijn oudste broer probeerde zijn lachen in te houden en zei iets van "De vogels zijn gevlogen, ze waren moe van aan de muur hangen, dat begrijp je toch wel Wally?"

Walter van Gelderen

Winter

Het is winter en nu winter als onderwerp gegeven wordt denk ik als eerste aan mijn tandarts die Winter heet. Mijn tand brak af en deze is inmiddels gelukkig in de winter door Winter hersteld.

Naar buiten kijkend zie ik mist, geen sneeuw ijs of rijp op de bomen, denkend aan een winterlandschap ga ik in gedachten terug naar mijn jeugd. Vroeger was zeker niet beter, maar de winters volgens mij wél. In mijn jeugd waren sneeuw en ijs in de winter een normale zaak.

Op de slee getrokken worden en soms achter de auto van mijn vader. Als puber ging ik met mijn stuurslee hard van een besneeuwd 'Kopje van Bloemendaal' en toen ik later in een oud huis woonde stonden 's morgens de 'bloemen' op de ramen en het water in de bloemenvaas bevroor. 's Morgens snel eruit om de gaskachel aan te steken en weer terug in bed tot het iets warmer was.

Schaatsen op Nova Zembla, ik herinner mij de ijzige kou die, hoe dik gekleed ook, overal doorheen sneed, de tintelende vingers, de pijn en de warmte erna. Fietsen naar hockey en spelen op een bevroren grasveld.

IJzel, ook een winters fenomeen, glibberend over de weg of kinderen schaatsend in de straat.

In 1963 was er een heel bijzondere koude winter, met zeer lage temperaturen, zelfs de zee bevroor en ik liep over de bevroren golven.

Mijn zwager deed in dat jaar mee aan de Elfstedentocht en haakte uitgeput op de helft van de rit af. Bij de latere tochten in de jaren '85, '86 en '97 moedigde ik hem aan in Bolsward, de geboorteplaats van mijn ouders.

Met vriendinnen ging ik schaatsend over de Delft naar Haarlem.

Toen mijn zoon voor het eerst sneeuw zag riep hij: "Alles is vol melk."

De gevolgen van de klimaatcrisis met temperaturen deze winter van -15 naar +15 baren mij zorgen en ik hoop dat de klimaatcrisis wordt aangepakt en de noodzakelijke ingrepen ter hand worden genomen.

Deze tweede Corona-winter mag van mij snel overgaan in een zonnig voorjaar!

Gerda Andriesma

Hoe beleven wij de winter?

Ik vind het heel jammer dat we geen echte winters meer hebben. Naar mijn idee is het aan de kust een stuk minder koud dan elders in het land. Ik ben opgegroeid in Putten en na ons trouwen zijn we verhuisd naar Gramsbergen. Wat heb ik in mijn jeugd vaak genoten van die winters. Als het had gesneeuwd en hard gevroren was ik altijd buiten. Het maagdelijk wit, 's morgens vroeg, vond ik een plaatje. Bijna jammer om je eerste voetstappen in de sneeuw te doen, Maar ook wel leuk. Eén van mijn favoriete boekjes was 'Voetstapjes in de sneeuw'.

Lekker sneeuwballen gooien of glijbanen maken. Ook heb ik verwoede pogingen gedaan om te leren schaatsen. Houten schaatsen met touwtjes. Helaas zat ik meer aan de kant om de schaatsen goed vast te krijgen. Jammer genoeg ben ik geen ster geworden op de schaats. Maar plezier heb ik wel gehad. Als we helemaal verkleumd waren was het ook fijn om weer naar huis te gaan. Lekker bij de kachel. Eerst naar de wc natuurlijk, door al die kou, waar dan een petroleumkacheltje stond om de boel warm te houden.

Als we sneeuwballen gingen gooien vond mijn broer het op een gegeven moment een leuk idee om bij iemand een sneeuwbal in de brievenbus te stoppen. De deur werd meteen opengedaan en ze sleurden hem toen naar binnen. Ik helemaal in paniek naar huis, mijn moeder ophalen om hem daar weer weg te krijgen. Dat heeft hij dus niet meer gedaan.

De winters in Gramsbergen. Inmiddels ben ik getrouwd en hebben we vier prachtige kinderen gekregen. Dan beleef je de winter toch anders dan wanneer je jong bent. Maar ik blijf de winter toch mooi vinden. Mijn man denkt daar anders over, die werkt bij de plantsoendienst en dus altijd buiten. Ook als er een dik pak sneeuw ligt: dan moet hij sneeuw ruimen. Als hij dan verkleumd thuiskomt heeft hij het wel gehad met de sneeuw. Maar onze kinderen genieten er net zoveel van als ik vroeger. Ik kijk vanuit mijn keukenraam naar een weiland met daarachter een dijk met een rivier. Voor onze kinderen de ideale plaats om zich 's winters te vermaken. Lekker met de slee naar beneden. Ik ben zwanger van ons 4e kindje in februari 1979 en we krijgen een pak sneeuw wat ik nog niet eerder mee had gemaakt. Als ik mijn boodschappen moet doen, kan dat alleen lopend. Ik loop dan tot mijn middel in de sneeuw. Niet erg gemakkelijk als je 'op het laatst' loopt. De sneeuw ligt bij de burens tot aan de dakgoot. De 21e kondigt de bevalling zich aan. De huisarts wil de bevalling niet thuis doen, omdat hij daar zelf niet zo'n prettige ervaring mee had. Wel jammer vind ik dat, want van de andere drie was ik thuis bevallen. En ik vond dat heel prettig en gezellig.

Maar hoe kom je met dit weer in het ziekenhuis? Toch maar met de ziekenwagen en Eef met de auto er achteraan. Best spannend allemaal. De zijraampjes van de ziekenwagen bleven open, want de chauffeur kon door de voorruit niks meer zien. Ik lag dus lekker op de tocht en als we na verloop van tijd in het ziekenhuis komen denk ik: "Gelukkig goed op tijd." Alleen de huisarts is er dan nog niet. Ik moet wachten met persen totdat de huisarts er ook is. Mooi niet, denk ik, daar ga ik niet op wachten. Vrij snel hebben we er een zoon bij, moeder en kind gezond en wel, na die spannende rit. Nu wonen we al ruim 40 jaar in Bergen. Wat hebben we weinig echte winters meegemaakt. Ik wist niet dat het hier toch minder koud is dan in het midden van land. Dus ook minder kans op sneeuw. Maar goed dat ik dat niet geweten heb, anders waren we misschien niet hier naartoe gegaan. 's Zomers vind ik het prachtig om hier te wonen. Maar de winters? In één woord: saai.

Dicky Spee-Schut

Winter

Het is heel makkelijk gezegd: zeg maar eens iets over de 'winter'. Je kunt dan kijken naar het moment nu of in het verleden. Als je gaat schrijven over het verleden, dan zijn dat gauw de leuke momenten. De ergernis komt meestal niet aan bod en toch zou ik daar ook wel iets over willen schrijven. Ik ga met mijn gedachten zo'n kleine 70 jaar terug. Ik woonde in Rijswijk ZH aan de Schoolstraat, ons huis staat er nu niet meer. Het is best vreemd als je oude slaapkamer niet meer bestaat en je er toch over gaat schrijven.

In die jaren waren de winters toch wat heftiger dan nu, mijn vader en moeder hadden een hoekhuis met een winkel gehuurd. Boven de winkel was onze kamer, daar sliep ik met nog twee broers. Als de temperatuur naar beneden ging dan stonden bij ons de 'bloemen' op de ramen en niet zo zuinig ook. Ik lag bij het raam in een metalen ledikant met twee dekens en een gewatteerde deken, en indien nodig nog een spreij er overheen, je had dan een mirakels lekker nestje waar je in kon slapen. Maar 's morgensvroeg kwamen er steentjes tegen het raam en stond onze buurman (ome Chris) de melkboer, zoals wij hem altijd noemden, te zwaaien of ik wilde helpen met het duwen van de bakfiets, want die stond vol geladen met melkflessen. Ik hielp hem dan voor schooltijd en als dank kreeg ik een flesje vanillevla, dat ik dan heerlijk opdronk voor schooltijd.

In diezelfde periode vroomde het dat het kraakte, ook de 'Vliet' vroomde dicht en dat

was best een breed kanaal. De 'Vliet' was een verbindingskanaal tussen Den Haag en Rotterdam en vrij diep. Ik mocht daar van mijn vader alleen op schaatsen als het hard gevroren had, en samen met mijn broer, schaatsten wij naar 'Pasgeld' (± 5 km) eind bebouwde kom van de gemeente Rijswijk ZH, want daar woonden onze opa en oma en wij wisten dat, als wij daar even gedag gingen zeggen, wij van Opa wel een paar centjes kregen om met de tram weer naar huis te gaan en zo gebeurde het.

Eventjes nu verder op in de tijd en dan komen we in het oosten van het land anno 1978. Daar werd het echt winter, wij kregen een pak sneeuw met een sneeuwstorm, dat op sommige plaatsen en bij onze naaste burens de sneeuw tot aan de dakgoot lag. Het was voor het eerst dat ik op zondag moest werken, al het gemeentepersoneel werd ingezet om bejaardenwoningen, gemeentehuis en B-wegen schoon te maken. Ik was een bijrijder op de vrachtauto waar de sneeuwschuiver op stond. Wij moesten geregeld de wagen uit om de weg vrij te maken. Maar toen eindelijk de avond viel mochten wij naar huis en dan krijg je een heerlijke maaltijd en lekkere luie stoel, de oogjes waren gauw dicht. Vier jaar later woonden we in Bergen NH, opnieuw winter maar wel één die een Elfstedentocht opleverde, daar was onze jongste zoon heel niet blij mee en de reden was, dat alle aandacht op zijn verjaardag uitging naar de tocht der tochten. De cadeautjes die hij kreeg voor zijn verjaardag maakten een hoop goed.

Als men mij de vraag zou stellen: vind je de winter mooi, dan zeg ik het volgende. De plaatjes 's morgens om 08.00 uur zijn grandioos, vooral als er nog geen voetstappen in zijn gezet. Maar als het aankomt op werken in de sneeuw, dan verdwijnt dat idyllische gevoel rap. Nu doe ik alsof de winter maar gauw voorbij moet zijn, maar dat is niet waar. Want in de maand december start op de 21ste de winter en dan komen de kerstdagen waar wij met z'n allen toch naar uitkijken en ieder viert het op z'n manier. Toch kunnen wij wel vaststellen dat de kerstnachtdienst de meest bezochte kerkdienst is. Kaarsen, dennenbomen (echte) en de kerststal maken deel uit van de viering. Zelf heb ik dat een aantal malen in de 'Hertenkamp' van Bergen NH mogen organiseren met levende beesten en echte figuranten, inclusief het kindeke Jezus in de kribbe. Het enige waar je dan op hoopt is: dat Koning Winter er nog een pak sneeuw bijdoet en dan is het natuurlijk helemaal prachtig. Dat was niet het geval. Er is wel veel kou geleden, want de figuranten zaten stil. Na afloop was er een beker warme chocomel voor de kinderen en een glas warme 'Glühwein' voor de ouders en familieleden, en dat is een echte '*winterdrank*'.

Evert Spee

De verliefde sneeuwman

Het zilveren licht van de volle maan laat zijn blauwachtige schijnsel langs de kerktoren op het besneeuwde kerkplein schijnen. Het donzig witte plein is bedekt met een zacht laagje verse sneeuw. Het heeft die middag voor veel sneeuwpret gezorgd voor de kinderen uit het dorp, die elkaar na schooltijd uitgelaten en met luide heldere stemmen met sneeuwballen hebben bekogeld, sleetjes van huis gehaald, en mooie sneeuwpoppen hebben gemaakt. Nu staat de sneeuwman met zijn oranje wortelneus, een vrolijk gekleurde sjaal om zijn hals geslagen en een wollen muts op zijn hoofd, een beetje eenzaam voor zich uit te staren. Hij mist het vrolijke spektakel van die middag. Hij mist het blonde meisje dat hem de sjaal om heeft gedaan en hem ook twee glanzende ogen van mooie kiezelstenen heeft gegeven. Hij ziet de leuke bravoure jongen weer voor zich die zijn eigen wollen muts bij hem over zijn hoofd had getrokken. “Die kom ik morgen wel weer halen”, heeft hij geroepen. Verwachtingsvol kijkt de sneeuwman naar de mooie ronde maan die met zijn zilveren schijnsel tussen al die duizenden andere twinkellende lampjes aan het de nachtelijke hemel een zekere rust lijkt uit te stralen. De sneeuwman voelt aan alles dat er iets te gebeuren staat. Een mysterieus gevoel maakt zich al een tijdje van hem meester. Hij voelt het tintelen in zijn tenen. De wijzers van de kerkklok schuiven stapje voor stapje naar twaalf uur. Bijna middernacht. Het magische halfuurtje bij volle maan is bijna aangebroken... Het halfuurtje waarin van alles gebeuren kan....

Bimmm....Bammm.... daar doorbreken 12 slagen de stilte in het winterse dorp. De sneeuwman merkt dat een vreemde sensatie zich van hem meester maakt. Op hetzelfde ogenblik glijdt er een helderwitte schitterende straal van de maan over het plein en laat zijn licht vallen op het sneeuwvrouwkje aan de andere kant van het plein. Verbaast kijkt de sneeuwman naar het mooie sneeuwmeisje aan de overkant. Hoe is het mogelijk dat zij hem nog niet eerder is opgevallen, Vol bewondering staart hij naar het bijzondere wezentje aan de overkant. Ziet hij het goed of verbeeldt hij het zich maar? Zij lijkt naar hem te knipogen en er verschijnt een vrolijke lach op haar gezicht. Plotseling voelt hij dat hij in beweging komt. Nu moet hij zijn kans waarnemen. Nog even en dan is dit magische moment weer voorbij en verdwijnt de maan achter de kerktoren. “Schiet op”, hoort hij zichzelf mompelen. Onwennig schuifelt hij in de richting van het sneeuwmeisje, maar voor hij er erg in heeft rent, of eigenlijk± glijdt hij over de sneeuw naar de andere kant van het plein. Het sneeuwmeisje kijkt naar de sneeuwman en voelt haar hart bonken. Wat is hij knap... De hele middag heeft zij naar hem staan kijken, maar hij leek haar niet te zien...

Zijn ogen glanzen vrolijk en die sjaal staat hem prachtig! Zijn sterke armen mag hij beslist om haar heen slaan, dat weet zij nu al. De sneeuwman blijft voor het sneeuwmeisje staan, kijkt in haar ogen, pakt haar hand en vraagt “Wil je met me dansen?” “Ja graag”, antwoordt het sneeuwmeisje lachend en het volgende moment dansen zij wang aan wang over het door de maan verlichte kerkplein. Na enkele seconden weten zij dat ze voor elkaar geschapen zijn. Het is liefde op het eerste gezicht. Even lijkt het of de tijd en de wereld stil staan. De sneeuwman slaat zijn armen om het meisje heen en het voelt alsof zij over de dansvloer zweven... Het is een heerlijk moment, zij lachen om elkaars grapjes. De vrolijke lach van het meisje klinkt in zijn oren als tinkelende klokjes in de heldere sneeuwnacht. Zo gelukkig heeft hij zich nog niet gevoeld. Hij wenst dat dit moment nooit voorbij zal gaan. Vanuit zijn ooghoek ziet hij de wijzers van de klok onverbiddelijk naar halféén glijden. “Ik wil nog niet terug, fluistert de sneeuwman in het oor van het sneeuwmeisje, maar we moeten echt weer terug naar onze plaatsen, het magisch half uur is straks voorbij...” Het sneeuwmeisje knikt met een verdrietige blik in haar ogen, geeft hem dan opeens een kus op het puntje van zijn wortelneus en zegt “Ik vind je geweldig en ik heb een fantastische avond met je gehad”. Met tegenzin laat zij langzaam de hand van de sneeuwman los en rent met een blosje van verlegenheid weer terug naar haar plekje naast de kerk. Verlangend kijkt de sneeuwman het mooie sneeuwmeisje na, keert zich halverwege het pleintje nog een keer om en ziet nog nét de glimlach van het sneeuwmeisje terwijl hij een verliefd vreugdesprongetje over het plein maakt, gevolgd door een baldadige handstand. Op dat moment schuift de maan achter de kerktoren en slaat de kerkklok halféén...

Niemand heeft ooit begrepen hoe het kwam dat de sneeuwman de volgende dag op zijn kop stond...

Tineke Hoekman

Wandelliedje 2022

Hagel en sneeuw,
pandemie en regen,
drie keer een prik,
en je kunt ertegen.

Lach er maar om
en sla je er doorheen.
QR of geen,
we blijven op de been.

Hagel en sneeuw,
pandemie en regen,
deren ons niet,
als we maar flink bewegen.

Lach er maar om,
beweeg je er doorheen.
QR of geen,
we blijven op de been.

S. de Kok

Winter...wintersport.....

Ik kijk in de spiegel, mijn gezicht gloeit nog na van een dag skiplezier in de zon, ik smeer wat after sun op mijn rode wangen.

De lachrimpeltjes rond mijn ogen lijken wel witte krijtstreepjes.

Moe en rozig duik mijn bed in.

De hotelkamer is prachtig, alles is afgewerkt met het mooie warme 'fichte hout', wat je overal in Zwitserland tegenkomt. Alles geurt naar dennenbomen

Ik rek me even lekker uit en duik wat dieper in de kussens en het heerlijke donzen dekbed.

Wat een mooie dag was het... alleen het dorp vind ik niet echt heel mooi, omdat alles zo dicht op elkaar gebouwd is zeg ik..

Hmmm hoor ik naast me: Rob, ook diep weggedoken, mompelt door het witte dekbed heen. Zijn vurig verbrande neus steekt hier komisch tegen af!

Hij zegt, al slaperig, in slow motion: "Dat komt omdat dit gebied zo lawine-gevaarlijk is!"

"Welterusten", zeg ik... maar ik praat al tegen een snurker die alle bomen in de omgeving aan het omzagen is!

Droom ik? Of hoor ik werkelijk het loeien van een sirene?

Ik schiet als een raket weer de hotelkamer in!

"Rob... Rob, hoor je dat?"

Net als thuis hoor ik het afschuwelijke geluid van een sirene, die ons doet beseffen dat er 'rampenplannen' bestaan.

Dan mompelt hij, met half gesloten ogen, "Dat is een lawine, ga maar weer naar bed."

Ik loop naar het raam en zie inderdaad witte flarden langs het raam zweven.

Maar dat kan toch niet, het heeft al weken niet gesneeuwd!

De flonkerende sterren lijken wel een wedstrijdje te houden met de flonkerend verlichte kerstboom voor het hotel.

In een mum van tijd schiet ik in mijn warme skikleren en trek mijn sneeuwboots aan, doe de balkondeur open en... ik ruik brand!

De sneeuwflarden blijken rookflarden, uitwaaiierend over het dak van het hotel.

"Kom in godsnaam je bed uit!!, roep ik, we moeten hier weg."

"Ach, zegt hij, maak je niet zo druk, als het nodig is stappen we zo over het balkon. Ga maar even kijken bij de receptie wat er aan de hand is."

En ik, ik laat me sturen. Niet met de lift, denk ik nog...

In de hal aangekomen, drommen geschrokken gasten samen.

"Geen paniek... geen paniek, roept de eigenaresse, hier is geen brand, verderop in het dorp! Maar de sirene staat hier op het dak!"

Opgelucht ga ik weer naar mijn kamer.

Ik doe mijn relaas. "Zie je wel", zegt hij. "Wat jij, met je lawine!", roep ik.
Ik kruip weer in bed, denkend aan de bizarre, maar ook komische situatie van
zoeven.

Rob in zijn onderbroek met zijn rode neus in bed en ik stampend door de kamer
op mijn moonboots, in volledige skiuitrusting!

Ik kan nog even niet slapen en staar naar het mooie houten plafond en ontdek
nu pas de uitgebreide sprinklerinstallatie!!

'Twee meter verderop' in dit heerlijke ruime bed, ligt Rob alweer de resterende
bomen om te zagen!

Ik denk: wat zijn we toch verschillend.

De twee meter afstand wordt voor de rest van deze bijzondere nacht, verkleind
tot 20 centimeter...

Anneke Kettenes

Wat is winter?

Zit hij voornamelijk in onze hoofden, opgeslagen als herinnering? Is het een state of mind, of een besneeuwd landschap?

De natuurlijke sappen hebben zich teruggetrokken uit de bomen, de takken, de bladeren. De levenskrachten verkeren in rust, ze gaan als het ware ondergronds, samengebald op een veilige, niet al te koude plek. We zien ook dieren die een winterslaap houden, zoals de zevenslaper. Het is een tijd van verstilling. Van wegkruipen in je schulp, zo dicht mogelijk bij je levenskern.

Winterslaap

Ik wil nog zeven weken slapen

Ben nog niet klaar voor het nieuwe jaar

Ik zit nog lekker in mijn holte

Bekijken jullie het maar!

De kleuren zijn verdwenen. Hier en daar een witte bloem, een winterbloeier: viburnum, helleborus, sneeuw klokje. Het felle paars en geel van de krokus laat nog even op zich wachten. Ook de kleuren lijken slaap nodig te hebben.

‘De grond is wit, de nevel wit,

De wolken waar nog sneeuw in zit, zijn wit dat zacht vergrijzelt`

Toen ik twaalf was, leerde ik deze dichtregels van Jacqueline van der Waals uit het hoofd. Het gedicht heet ‘Winterstilte’, en de winter uit die jaren wordt zeer beeldend beschreven.

In de woorden voel je de sneeuw, de kou en de stilte aan den lijve.

Wie weet, komen die grijze, met sneeuw beladen wolken ons nog verrassen, op een goede dag in februari, terwijl wij liggen te slapen, en mogen we weer eens genieten van die tedere witte vlokken die ons land als een donsdeken bedekken, om ons nog even verder te laten dromen.

Anna

Winterspelen

Het soepele zachte winterbriesje
bracht mij plots dicht bij Liesje

Liesje was de mooi rondcirkelende
schaatsster van ons groepje
En (het blijft onder ons)
Ze was echt een winters snoepje

Een snoepje, niet om te eten
Maar verguld te zijn van dit weten

Liesje gedroeg zich ook als rondzwevend Engeltje
en was voor mij natuurlijk geen bengeltje

Na dit bijzonder genoeglijke
frisse winterse dagje
Nam Liesje vriendelijk afscheid
van mij met een lachje

Wenste toen echt niets meer
Was oh zo blij met haar
en... met dit winterse weer

....

Ontvangen jaar in jaar uit de vier seizoenen,
Er is er eentje bij die kan ik wel zoenen...

Wintertje, wintertje toch

Wat breng jij ons toch iedere keer.
Waarom ben jij er,
ieder jaar weer
Wij vragen je niets, maar jij doet het gewoon.
Of weet jij het ook niet precies.
Jij weet niet van ophouden.
Jij beïnvloedt ons steeds wel.

We moeten ons gewoon aan jou aanpassen.
“Ik ben nu de baas, potverdrie.”
Steeds die verrassingen om jouw kou
in warmte te moeten omzetten naar wollen
shawls, maillots, handschoenen, sokken, mutsen, dikke jassen.
En, niet te vergeten, de wolletjes.
Ook verras je ons nog met diverse koutjes,
je mooie witte schilferige wintervlokjes,
je ronde hageltjes,
je ijskoude regentjes,
je grijze wolkenmassa,
je razende winden door de bomen.
De mensen begeven zich zelfs met jouw zeer koude winden
op glas ijs!
En bij wie kunnen we de schade verrekenen...
Geef eens duidelijk antwoord Meneertje Winter
Ok, je laat niets van je horen.
Maken we nu een winterse afspraak.
Je zult je de komende winter niet zo ‘briesend’ meer aanstellen, misdragen en
uithalen, he? Winters wintertje!

...

Het woord ‘winter’ lijkt steeds kou mee te moeten brengen.
De winter brengt ook meer, ben er blij mee.
Dan alleen de kou.
Het brengt ons ook knusse gezelligheid en knus samen zijn.
Deze weersverandering kan ons ook veranderen, nietwaar?
Hoe weer eens anders om te gaan, aan te pakken, dit kille weertje.
Een frisse nieuwe periode meldt zich, nieuwe mogelijkheden dienen zich aan.
Nieuw seizoen, andere winterse veranderingen kunnen een aanmoediging zijn
om hier bij stil te staan of stil van te worden, stil te zijn.
Wat hebben wij achter ons gelaten, waar wensen wij ‘echt’ van binnen naar
toe te willen gaan. Een zogenaamde verhuizing binnenin.
Wellicht helpen alle seizoenen ons om het ‘binnenleven’ meer te roeren?

Voor de winter is het geen koud kunstje

Wij leven en begeven ons van nieuw seizoen naar nieuw seizoen
om wellicht te herinneren om blij te zijn, dat dit veranderen
ons ook weer kan helpen om uit te vinden, dat het leven dan
ook wellicht diverse nieuwe spannende situaties in petto heeft.

...

Papa, Papa, hé Papa, kom nou, zie je die vele witte sneeuwttjes liggen... Papa.
Kom, kom, kom Papa.
Laat Mama nog maar effe slapen, Papa.
Kom nou Papa...

...

Haar zuiver wollen winterjas, haar zuiver wollen maillot, haar haarfijn
zelfgebreide handbeschermers ruilde ze heel graag in, desnoods al morgen,
voor haar wit met korenblauw gestreepte, zuiver gekamde katoenen bikini-tje.

...

De winter brengt ons ook een andere spannende buitenwereld.
En nu veel meer een binnenwereld.
Zowel binnen in huis, als meer binnen bij onszelf.
Dat zal me een warmte geven.

...

Zij liepen handschoen in handschoen.
Staarden voor zich uit.
Gedachteloos eventjes.
Keken samen toen plotseling naar de dun bedekte
versierde sneeuw Witte Fijne Takjes.
Zagen het roodborstje met zijn borstje pronken.
Kijk mij nou, leuk dat jullie twee er ook zijn.
Voel mij niet meer alleen.
En het was stil.
En ze keken elkaar aan.

Oh oh wintertje,
wat kun je toch vele tafereeltjes aanreiken.
Om het warm van te krijgen.

...

Wit, witter, ut witst,
kenmerkt het seizoen van Mr. Winter.
Zij voelden, zo geraakt samen, door het
omringende besneeuwde bos, als lopend
in hun eigen schilderij.

...

Hoorde het warme water door de cv-leidingen
verplaatsen.
Oh, wat een weelde, wat voel ik mij toch
blij, met deze eenvoudige techniek
er bij en
de extra warmte in mij.

...

Grote voetstappen spoorde zich in de maagdelijke
witte sneeuw.
En drukten de verse witte sneeuwvlokjes plat en
auw, auw, auw liet het voorzichtig van zich horen ...

...

De herfst is kenbaar door zijn vallende bladeren.
De winter laat van heel ver weg zijn twinkelende vlokjes voorzichtig cirkelend
vallen.
De lente is het krachtigst om zijn bloementooi en plantentooi uit de aarde
omhoog te gaan schieten.
De zomer komt met kleurrijke flonkerende warmtestralen.
Wat goed geregeld toch ... dank, Moeder Aarde.

Fred Steinkühler

Winter!!

Een guur windje, regen, vrieskou en zonneschijn.

In januari komt het allemaal voorbij, soms binnen een uur.

De verscheidenheid doet mij goed.

Mijn ogen dwalen met regelmaat naar het raam, om te zien wat er buiten gaande is.

Een wandeling roept!

De geur van gevallen blad en de prikkelende kou op mijn gezicht, vormen een welkome afwisseling op het 'saaie' binnenklimaat van mij, overigens prima, kamer.

Kijkend naar de scharrelende vogels hoor ik de eerste roffels van de bonte specht.

Ik kan van een wandeling in de wintermaanden extra genieten wanneer ik bij terugkomst een warme kop thee maak en lekker in mijn stoel bij de verwarming kruip.

Dan voel ik mij even als herboren.

Je bent nooit te oud!

Alie Smit

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen. Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**